

ת"פ 54219/08/15 - מדינת ישראל נגד יעל וולף

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 54219-08-15 מדינת ישראל נ' וולף

לפני:

כב' השופטת הבכירה עידית איצקוביץ

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אסף תומר

-

הנאשמת יעל וולף ע"י ב"כ עו"ד אורן שריקי

הכרעת דין

1. בפתח הדברים אודיע, כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, כי החלטתי לזכות את הנאשמת, גב' יעל וולף (להלן - **הנאשמת**), מהעבירה המיוחסת לה בכתב האישום: פרטי השכר בתלוש השכר אינם כוללים את כל הפרטים המנויים בתוספות - עבירה על סעיפים 24(ב) ו-25(2) לחוק הגנת השכר התשי"ח-1958 (להלן - **חוק הגנת השכר**).

2. בכתב האישום אשר הוגש לבית הדין ביום 30.8.15 נאמר כי במועד הרלוונטי לאישום הפעילה וניהלה הנאשמת עסק של גן ילדים ברח' ריינס 5 תל אביב (להלן - **הגן**).

בזמנים הרלוונטיים העסיקה הנאשמת בגן את העובדת אורית אורי בר אור זמיר (להלן - **העובדת** או **אורי**) החל מיום 1.2.06 ועד ליום 12.3.12.

נטען בכתב האישום כי במהלך החודשים 3-4.2011, 6.2011, 8.2011 ו-1.2012 ניהלה ומסרה הנאשמת לעובדת תלושי שכר שאינם כוללים את הפרטים כמתחייב על פי התוספת לחוק הגנת השכר, וזאת בכך שהרישום של ימי החופשה בתלושי השכר הנ"ל לא תאם את מה שהיה בפועל באותם חודשים, כפי שפורט בנספח לכתב האישום.

בטבלה בנספח א לכתב האישום מופיע הניצול בפועל של ימי חופשה על ידי העובדת בחודשים הרלוונטיים, לעומת הניצול שרשום בתלושי השכר בגין אותם חודשים, כדלקמן:

חודש	ניצול החופשה בחודש הנ"ל בפועל	ניצול החופשה בחודש הנ"ל בהתאם לתלוש השכר
3/2011	6	0
4/2011	5	0
6/2011	1	0
8/2011	13	22
1/2012	0	52

3. בישיבת ההקראה שהתקיימה אצל כב' השופט אורן שגב ביום 15.3.16 הודתה הנאשמת בבעלותה בגן ובניהולו ובהעסקת העובדת, וכפרה בביצוע העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

כב' השופט שגב העביר את התיק לשמיעת הוכחות וראה לנכון לציין בהחלטתו:

"1. לאחר שעיינתי בכתב האישום ושמעתי את דברי באי כוח הצדדים, סבורני, מבלי שהדבר יהווה כהבעת דעה כלשהי על נסיבותיו של מקרה זה, כי מן הראוי שהצדדים יבואו ביניהם בדברים בניסיון להגיע להסדר כלשהו שייתר את ניהולו של ההליך הפלילי.

2. לפיכך מוצע לסנגור לפנות לחברו בבקשה מפורטת, לרבות העברת עותק מפנייתו ליועמ"ש וזאת במטרה לבדוק הסדר חלופי שיתאים לנסיבותיהן של העובדות כמתואר בכתב האישום".

4. הנאשמת הגישה תגובה לכתב האישום וביקשה לבטלו בטענות שלהלן:

א. אין אחריות פלילית על המעשים המתוארים בכתב האישום שכן מדובר בזוטי דברים;

ב. קיום פגם או פסול בכתב האישום;

ג. הגנה מן הצדק.

המאשימה הגישה תגובה לבקשה לביטול של כתב האישום.

5. בדיון אשר התקיים ביום 8.3.17 הוחלט לשמוע את העדה שהוזמנה לאותו יום ולדחות את ההכרעה בטענות המקדמיות. לא ניתנה החלטה בנוגע לאותן טענות עד כה. אך נוכח המסקנה אליה הגעתי אשר לעבירה המיוחסת לנאשמת בכתב האישום וזיכוייה, ההכרעה מתייתרת.

6. **עדויות שנשמעו בהליך**

ההליכים שהביאו בסופו של יום להגשת כתב האישום החלו עם תלונה שהוגשה על ידי העובדת כנגד הנאשמת, בגין

מספר הפרות על חוקי עבודה. בסופו של יום, כתב אישום נגד הנאשמת הוגש אך ורק בגין עבירה של העדר רישום פרטים נדרשים לעניין ניצול ימי החופשה של העובדת בתלושי השכר (5 תלושים).

התקיימו שלוש ישיבות הוכחות בהליך, נחקרו מספר עדים והוגשו מסמכים רבים - הרבה מעבר לנדרש (לטעמי) בהתייחס לעבירה שבכתב האישום.

העידו מטעם המאשימה העדים הבאים:

א. גב' קורל ראדה (להלן - **גב' ראדה**), מפקחת עבודה באגף לאכיפה פלילית, שגם גבתה את עדות הנאשמת, שהוגשה לבית הדין (מ/2). גב' ראדה אף קיבלה דוחות נוכחות של העובדת.

ב. העובדת גב' אורי.

ג. מר טלעי דגש, שהיה במועד הרלוונטי מפקח מטעם משרד העבודה, וערך מסמכים שונים במסגרת החקירה.

ד. גב' ולנטינה דגרי (להלן - **בלה**), יועצת מס, אשר עובדת במשרד רואה חשבון שורצברג והיא זו שהכינה את תלושי השכר של עובדי הנאשמת (ע' 28, ש' 12-13 לפרוטוקול הדיון).

מטעם הנאשמת העידו הנאשמת בעצמה; רו"ח אליעזר שורצברג (להלן - **רו"ח שורצברג**) שנותן שירותי ראיית חשבון לנאשמת מאז שהוקם הגן; וכן גב' נועה גדרון שעבדה כסייעת בגן אצל הנאשמת והעידה לגבי החופשים בגן שבהם העובדות לא עובדות.

היקף הראיות שנשמעו בתיק חורג בהרבה מן הדרוש להכרעה באישום. לכן, אני אתיחס אך ורק לראיות שהן רלוונטיות לכך.

7. קיום יסודות העבירה

סעיף 24 לחוק הגנת השכר קובע:

"(א) מעסיק חייב לנהל פנקס שכר ולמסור לכל עובד, בכתב, תלוש שכר; בחוק זה -

"פנקס שכר" - פנקס בדבר שכר העבודה המגיע לעובדים ופרטי השכר ששולם להם;

"תלוש שכר" - רישום נתונים מתוך פנקס השכר, המפרט את פרטי השכר

ששולם לעובד.

(ב) פרטי השכר בפנקס השכר ובתלוש השכר יכללו את הפרטים המנויים בתוספת.

הפרט אשר לטענת המאשימה לא מופיע בתלושי השכר שהונפקו לעובדות הינו בסעיף 4(5) לתוספת:

מספר ימי החופשה שניתנו בתקופת התשלום ויתרת ימי החופשה";

סעיף העבירה המיוחס לנאשמת הוא סעיף 25ב(א)(2) לחוק הגנת השכר, אשר קובע:

"25ב. (א) מעסיק העושה אחד מאלה, דינו - מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (בסעיף זה - חוק העונשין):

...

(2) מוסר לעובדו תלוש שכר שלא נכללים בו פרטי השכר ששולם לעובד, כולם או חלקם, בניגוד להוראות סעיף 24(ב).".

עובדה אשר לא שנויה במחלוקת היא כי בחודשים נשוא כתב האישום פירוט ניצול ימי החופשה של העובדת לא משקף את הניצול בפועל באותו חודש.

כך מופיע:

ניצול של 0 ימים בחודש 3.11 כאשר הניצול היה 6.

ניצול של 0 ימים בחודש 4.11 כאשר הניצול היה 5.

ניצול של 0 ימים בחודש 6.11 כאשר הניצול היה 1.

ניצול של 22 ימים בחודש 8.11 כאשר הניצול היה 13.

ניצול של 52 ימים בחודש 1.12 כאשר הניצול היה 0.

יצוין כי בשלושת החודשים הראשונים הרישום הוא לטובת העובדת, מאחר שהוא נמוך מזה שנעשה בפועל. לגבי הניצול שנרשם בחודש 1.12 הוא בלתי הגיוני בעליל, מאחר שלא ייתכן ניצול בחודש מסוים שעולה על כל הימים של אותו חודש.

ראשית, אשר להגדרת העבירה, קובע חוק הגנת השכר את החובה לכלול בתלושי השכר את כל הפרטים המופיעים בתוספת, וביניהם ניצול של ימי חופשה. אינני סבורה שהעבירה כוללת גם רישום לא נכון או רישום בטעות של הנתון, כאשר הוא אכן כלול בתלוש השכר.

בתחום של המשפט הפלילי והטלת סנקציות עונשיות כל פרשנות של הוראת חוק צריכה להיות לטובת הנאשם. הפרשנות המצמצמת של הגדרת העבירה, שהיא המתחייבת "לטובת הנאשם", היא העדר רישום של הנתונים הנדרשים בלבד.

על כן, כבר בשלב של הגדרת העבירה בהתאם לנתונים שבכתב האישום עצמו, קיימת הצדקה לזכות את הנאשמת. מעבר לכך, אני סבורה כי נוכח הנסיבות העובדתיות, קיים יותר מספק סביר לכך שהנאשמת פעלה בתום לב והרישום נעשה בטעות. אפרט.

8. הסיבה לרישום הלא נכון של ניצול ימי חופשה בתלושי העובדת

תלושי השכר של העובדת, כמו של יתר עובדי הנאשמת, נערכו על ידי בלה, לפי הנחיות בכתב שהיא קיבלה מהנאשמת כל חודש וחודשו (ראו מ/27).

כך לגבי חודש 8.11 (שבו אין חולק כי הרישום עולה על הניצול בפועל), כותבת הנאשמת:

"אורי-רגיל. בצבירה של ימי חופש לקזז 22 ימים - לא בכסף (עבור 9/10 עד 8/11)".

קרי, מההוראה הכתובה שנשלחה על ידי הנאשמת לגורם המוסמך - יועצת מס העובדת במשרד של רואה החשבון שלה - ברור כי מספר ימי החופשה שהיא מבקשת לקזז נוצלו על ידי העובדת בתקופה של שנה (9.10 עד 8.11). לכן, לא ניתן היה לרשום אותם כניצול באותו החודש.

גב' בלה נשאלה על כך בחקירתה בדיון, אם כשהיא רואה שיש דווח שלא עומד בדרישות החוק היא מעירה על כך, והשיבה "יכול להיות שיש מקרים שכן. לגבי תשלומים אני לא מתערבת" (ע' 30 ש' 15 לפרוטוקול הדיון).

אשר לנתונים שנרשמו ותוקנו, המשיכה בלה בעדותה:

"ש. יעל הציפה את הבעיה ואת בצעת בדיקה האם שיתפת עוד מישהו בנושא הבדיקה?"

ת. אני לא בצעתי את הבדיקה אלא יעל שלה יש את הרישומים שלי אין. אני התייעצתי עם אלי שהוא רואה החשבון של המשרד. הוא הבעלים של המשרד. אם ניתן לבצע תיקון כזה בתלוש והוא אמר שכן".

(ע' 33, ש' 21-18 לפרוטוקול הדיון).

הנאשמת עצמה הסבירה בעדותה בדיון את הבעיה שנוצרה בנוגע לניצול של ימי חופשה. המחלוקת בין עמוד 5

הנאשמת ובין העובדת התעוררה לאחר שהיחסים ביניהן התדרדרו, כאשר העובדת עברה טיפולי פוריות ונעדרה עקב כך. אולם, דברים אלה לא נכללו בכתב האישום ואינם רלוונטיים להכרעה.

הנאשמת הסבירה כי היו מספר ימים שבהם הגן היה סגור, בערבי חג, מספר ימים בחודש אוגוסט וכו'. ימים אלה עלו על זכאות העובדת לדמי חופשה על פי חוק. מאחר שהעובדת עבדה בשכר חודשי, הנאשמת לא נתנה הוראה להפחית "בכסף", אלא "בניצול", כאשר בתקופה נשוא כתב האישום, ההוראה ניתנה לגבי מספר חודשים רטרואקטיבית. כך אומרת הנאשמת:

"רק בתחום של המשכורות הם קבלו ממני דווח במייל או טלפונית. דאגתי לעדכן את בלה שיש חופשות בהם הגן סגור ולכן ברור מאליי שאלה ימים שאמורים לרדת בניצול של הימים שרשום בתלוש. אמרתי להוריד את זה ממה שהעובד צבר. אבל שתוריד את זה רק ברישום ולא בכסף. שלמתי לה משכורת מלאה מטוב לבי למרות שעברה בהרבה מה שהייתה אמורה לקבל".
(ע' 35 ש' 25-29 לפרוטוקול הדיון).

ובהמשך:

"ת. מאחר ובחודש אוגוסט היא קיבלה אם אנחנו מורידים ימי שישי אז היא קיבלה לפחות 10 ימי חופש ובפסח היא קיבלה 5 ימים וכל ערבי החג הגן היה סגור, כשיש כאלה לאורך השנה לדעתי בין 5 ל- 10 ימים כאלה כולל גשרים, אין מצב עולם שהיא יכולה להיות בפלוס של ימים והיא יודעת את זה ולכן אני מחשבת שזה קנטרני לגמרי כי אין שום מצב בעולם שהעובדת היתה אמורה לקבל 10 ימי חופש והיא קיבלה מעל 20 ימים אז אין מצב שהיא יכולה להיות בפלוס של ימים. וכל בר דעת יודע את זה. כנראה שגם באוגוסט תקנו טעות. לא זוכרת".
(ע' 40, ש' 9-15 לפרוטוקול).

רו"ח שורצברג הסביר כי הנאשמת הציפה את הבעיה לגבי העדר הורדה של ניצול ימי חופשה לעובדת, בגין הימים שהיא לא עבדה כי הגן היה סגור, כדלקמן:

"הגיעה עובדה לידיעתי שלא רשמו ניצול של ימי חופש בתלוש וזו היתה טעות כי היה צריך לרשום את ימי החופש ואז נכנסתי לעובי הקורה ובדקתי בדיוק ממה נובע ההפרשים האלה של ניצול ימי חופש והתברר שהגן בחודש אוגוסט סגור לשבועיים וחצי וכמו כן גם כן בחול המועד פסח ובערבי חגים. אין גן. בימים שסגור ולא עובדים לא מקבלים על זה משכורת. אבל יעל נתנה בכל זאת משכורת ומשום מה ימי החופש האלה שהיו צריכים לרדת בתלוש השכר לא ירדו אז אני בדקתי וראיתי שזה נכון והלכתי קצת אחורה וראינו שמשנה מסוימת לא נרשם הניצול הזה שהוא ניצול כמו משרדי ממשלה.
נתנו הוראה פעם אחת לתקן את הטעות ואז חייבנו אותה במספר הימים שהיא

נצלה ולא חויב לה חופש ופעם שניה עם הפסקת עבודתה השלמנו את התקופה וחייבנו אותה בעוד ימי חופש. זה היה בשנת 2011 אם אני לא טועה. לא ממש זוכר. אחרי הפעם השניה ימי החופש של הגברת אורי נכנסו למינוס זאת אומרת שהיא נצלה מעבר למה שהחוק מאפשר לה לנצל. לא קבלתי שום מידע שהיא עובדת בלי תקרה".

(ע' 43 ש' 15-26 לפרוטוקול הדיון).

המסקנה מן האמור לעיל היא כי העובדת קיבלה שכר חודשי; היו מספר ימים במהלך השנה (ערבי חג, חול המועד סוכות ופסח, ומספר ימים בחודש אוגוסט) שבהם הגן היה סגור, והעובדת וכל העובדות הנוספות לא עבדו בהם. שכר העובדת לא ירד באותם חודשים ולא נרשמו ימי היעדרות כימים של ניצול חופשה. על כן, פנתה הנאשמת לבלה, אחראית על הנפקת תלושי השכר של עובדי הגן, וביקשה לרשום את אותם הימים בתלוש השכר.

מהדיווח שהועבר לבלה עולה כי הנאשמת מתייחסת לניצול בגין תקופה שעברה ולא לחודש שבגינו הונפק התלוש. מן הראוי שהגורמים המקצועיים (רואה החשבון מר שורצברג ויועצת המס גב' בלה) היו מעירים על כך, או היו מתקנים את רישומי השכר כפי שנדרש בחוק הגנת השכר, אך הם לא עשו כן. אף לגבי חודש ינואר 2012, נרשם נתון אבסורדי של ניצול של 55 ימי חופש באותו חודש, דבר שאינו אפשרי כלל וכלל.

לכן, אני בדעה שלא הוכח שהייתה כל כוונה פלילית במעשיה או במחדליה של הנאשמת וגם מסיבה זו יש להורות על זיכוייה.

הגנה מן הצדק

9.

כאמור, הנאשמת טענה גם להגנה מן הצדק, נוכח "התנהגות בלתי נסבלת מטעם הרשות", בשל התנהלותם של המפקחים במסגרת החקירה. לדברי ב"כ הנאשמת: "עולה תמונה עגומה ומכוערת של התנהלות בריונית מצד נציגי המאשימה משל הנאשמת הייתה חשודה ברצח".

ספק אם חרגו המפקחים מסמכויות החקירה נוכח התלונה שהתקבלה. אולם, מעבר לכך, ספק אם יש הצדקה לנקיטה של הליכים פליליים במקרה כמו זה שלפנינו, שבו רישום החופשות בתלוש השכר קיים אך נפלה בו טעות (כאמור בסעיף 7 לעיל).

לא הובאו נתונים לגבי מספר כתבי אישום שהוגשו בגין עבירה זו ולכן, לא הוכח שהייתה כאן אכיפה בררנית כלפי הנאשמת.

בכל מקרה, נוכח הזיכוי, כאמור, אין צורך לדון בבקשה לביטול כתב אישום עקב הגנת המן הצדק.

10. לצדדים זכות ערעור על פסק הדין לבית הדין הארצי לעבודה בירושלים תוך 45 יום מקבלתו.

הכרעת הדין תישלח לב"כ הצדדים בדואר.

ניתנה היום, ט' אלול תשע"ט, 09 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים.